

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Ὁ σεισμός τῆς Ζακύνθου κατετάραξε σύμπασαν τὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἀπαισίας εἰδήσεως περὶ οὐδενὸς ἄλλου γίνεται λόγος, περὶ οὐδενὸς ἄλλου γίνεται σκέψις. Ὁ τηλεγράφος μεταδίδει ἀκαταπαύστως θλιβερωτάτας λεπτομερείας, ἐκ τῶν ὁποίων πληροῦνται καθεκάστην αἱ στήλαι τῶν ἐφημερίδων. Ἐκάστη ἐξ αὐτῶν ἔστειλεν ἐπὶ τόπου τὸν ἀνταποκριτὴν τῆς, ἵνα κρατῇ τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἐνημέρους τοῦ φρικαλέου δράματος νήσου πολυανθρώπου καὶ ἀνθηρᾶς, τὴν ὅποιαν καθὼς δαίμων ἔχει παρασύρει εἰς ἀτελεῦτητον χορὸν ὀλέθρου καὶ καταστροφῆς. Ἡ φαντασία, ἡ ἀναπαριστώσα διὰ τῶν ζοφερωτέρων χρωμάτων τὴν θέσιν τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, τῶν ἄνευ στέγης καὶ ἄρτου ἐν μέσῳ χειμῶνι καταλειφθέντων, βασανίζει, πιέζει τὰς ἀγαθὰς καρδίαις καὶ ὑγραίνει τοὺς εὐαίσθητους ὀφθαλμούς. Πνεῦμα οἴκτου καὶ εὐσπλαγγνίας ἔπνευσε σφοδρὸν καὶ διήλθε τὴν πόλιν μας ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον. Ἡ φιλανθρωπία, ἡ πρώτη τῶν ἀρετῶν, τῆς ὁποίας δὲν εἶνε ξένοι οἱ Ἕλληγες, εὔρε πάλιν στάδιον εὐρύ. Καὶ συνεστήθη εὐθὺς ἐπιτροπὴ καὶ ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν θυμάτων τοῦ σεισμοῦ καὶ προσφέρουσαν πλούσιον, καὶ προσφέρουσαν πτωχοί, καὶ προσφέρουσαν σωματεῖα καὶ συντεχνία, καὶ αὐξάνει ὅλοον τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων, τὰ ὅποια εἶνε προωρισμένα νὰ ἀνακουφίσουν μίαν τόσο ἀνδρημον καὶ ἀλγεινὴν δυστυχίαν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μέχρι τῆς σήμερον συλλεγέντων χρημάτων, μέλλων καύξηση ἀκόμη ἐπὶ πολύ, εἶνε ὁ εὐγλωττότερος ἔπαινος τῶν φιλανθρώπων αἰσθημάτων τῆς κοινωνίας μας.

Ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια ταξιδεύει.

Ἄλλ' οὔτε χάριν διασκεδάσεως καὶ ἀναψυχῆς, οὔτε πρὸς πανηγυρισμὸν γάμου ἢ ἄλλης τινὸς βασιλικῆς εὐτυχίας.

Πηγαίνει ἀπλοῦστατα εἰς τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς, ἄγγελος παρήγορος τῶν δυστυχῶν καὶ τῶν τεθλιμμένων, τῶν ἀστέγων καὶ τῶν πεινῶντων. Συνοδεύεται ὑπὸ πολυαριθμοῦ καὶ λαμπροῦ ἐπιτελείου. Ἀλλὰ τὸ βασιλικὸν μεγαλεῖον τὸ ὕψιστον δὲν θὰ ἐπιδείξῃ ἐν τῇ ὥραία ἀλλὰ πολυπαθεῖ νήσῳ ἢ διὰ τῆς ἐλεημοσύνης καὶ τῆς εὐσπλαγγνίας, τῆς ἐνασκήσεως ἀληθῶς βασιλικῶν ἀρετῶν. Ἡ Α. Μ. πρὸ πάντων, ἡ σεπτὴ ἡμῶν Ἀνασσα, τῆς ὁποίας εἶνε τόσο γνωστὴ ἡ φιλανθρωπία ψυχῆ, θὰ εὖρη ἐκεῖ πεδῖον ἐνεργείας ἀπέραντον, πληγωμένους νὰ περιποιηθῇ, κλονουμένους νὰ στηρίξῃ, πεινῶντας νὰ θρέψῃ, πτωχοὺς νὰ ἐλεήσῃ, τεθλιμμένους νὰ παρηγορήσῃ. . .

Καὶ μετὰ τὴν συγκατάβασιν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποιον ἔσπευσε νὰ ἐπιδείξῃ καὶ ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια, ποῖος θάρνηθῃ ἢ θὰ βραδύνη νὰ πράξῃ ὑπὲρ τῆς

Ζακύνθου ὅ,τι τὸ καθήκον του ὡς ἀρμοδίον ἢ ἀπλῶς ὡς ἀνθρώπου τῷ ὑπαγορεύει ;

Φαντάζομαι πόσον θὰ ἐδικασέδασαν ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὸ Ποικίλον κατὰ τὴν παράστασιν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου. Πτωχοὺς ἀκροβάτης, παιδίον δεκαεξαετὸς μόλις, δεξιὸν καὶ εὐκίνητον ὅσον καὶ ἀτυχῆς, ἠθέλησε νὰ διέλθῃ ἐκ δευτέρου κατ' ἀπαίτησιν τῶν θεατῶν, σῦρμα εἰς ὕψος τεταμένον, κρεμάμενον διὰ τῶν ὀδόντων. Καὶ οἱ μὲν ὀδόντες του ἀντέσχον, ἀλλὰ τὸ σῦρμα ἐκόπη καὶ τὸ παιδίον κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ ὕψους πρὸ τῶν θεατῶν καὶ ἔμεινεν ἀναίσθητον, εἰς ἀθλίαν κατάστασιν μετενεχθὲν εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Τὸ εὐτύχημα εἶνε, ἐφρόντισαν πρὸς καθυσύχασίν μας νὰ προσθέσουν οἱ φιλάνθρωποι νεολόγοι τῶν ἐφημερίδων, ὅτι εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἔπεσε, τὰ καθίσματα ἔτυχον κενά, οὕτω δὲ δὲν ἔχομεν νὰ κλαύσωμεν ἄλλο θῦμα, ἐκτὸς τοῦ πτωχοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον οἱ σκληροὶ καὶ ἀπάνθρωποι τῆς σημερινῆς κοινωνίας ὄροι κατεδίκασαν νὰ ἐκτελῇ τὰ ριφοκινδυνώτερα γυμνάσματα πρὸς διασκέδασιν τοῦ κόσμου, κόσμου συνήθως ἀπλήστου, ὁ ὁποῖος ὅταν πληρώσῃ τὴν δραχμὴν του ἐννοεῖ νὰ φωνάζῃ καὶ bis, — τὸ bis τὸ ὅποιον κατεσύντριψε προχθὲς τὸ πτωχὸν καὶ φιλότιμον παιδίον.

Κατὰ τὸν προχθесινὸν οἰκογενειακὸν χορὸν τοῦ Παρνασσοῦ, ἄμεμπτον καθ' ὅλα τὰ ἄλλα, συνέβη ἐν ἀρκετᾷ κωμικῶν ἐπεισῶδιον. Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ χοροῦ, τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς, τὸ ὅποιον τόσο πλουσίως φωτίζει τὸ μέγαρον τοῦ Συλλόγου, ὑπέστη ὀλίγην ἔκλειψιν. Τὸ πλῆθος τῶν χορευτῶν καὶ τῶν χορευτριῶν ἔμεινεν εἰς τὸ σκότος. Ἀγεται τις πρὸς τὸν πειρασμὸν νὰ πιστεύσῃ ὅτι τὸ σκότος αὐτὸ τὸ ἐπροκάλεσε κάποιος ἐραστής, εὐρισκόμενος τὴν ὥραν ἐκείνην πλησίον τῆς ἐρωμένης του καὶ θέλων νὰ τὸ ἐπιωφληθῇ. Ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ ἔκλειψις ἦτο παροδικὴ καὶ ἀνεκαλύφθη ταχέως ὅτι δὲν προήλθεν ἐκ συνωμοσίας. Τὸ σκότος τοῦ Παρνασσοῦ ἐβασίλευε τὴν ἰδίαν ὥραν εἰς ὅλα τὰ ἀθηναϊκὰ καταστήματα καὶ τὰς οἰκίας, τὰς φωτιζομένας διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Τὸ φαιδρὸν δ' ἐπεισῶδιον προήλθεν ἐκ βλάβης τῶν ἀγωγῶν, ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἐννοηθείσης καὶ διορθωθείσης. Καὶ ἐγένετο φῶς !

Εἶδате τὰ κατὰ τὸ νομοσχέδιον περὶ τῶν νέων νομισμάτων ; Ὅσα εἶνε ἐκ νικελίου, στιλπνότητος σταθερᾶς, εἰκοσάλεπτα μικρὰ ὡς πεντάλεπτα, δεκάλεπτα μικρὰ ὡς δίλεπτα καὶ πεντάλεπτα, μικρὰ-μικρὰ ὡς μονόλεπτα. Προφανῶς τὰ νέα νομίσματα θὰ εἶνε κομψά, εὐφώρητα, ἡχηρά. Καὶ διὰ τῆς ὕψεως αὐτῶν τῆς ἀπατηλῆς, ἃς παρηγορούμεθα τοῦλάχιστον διὰ τὴν στέρησιν τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, τῶν εὐγενῶν μεταλλῶν, καὶ ἃς συγκρινώμεν τὴν ἀηδίαν τὴν ἐκ τῆς διηκενοῦς χρήσεως τῶν μελανῶν χαλκίων νομισμάτων καὶ τῶν ρυπαρῶν καὶ σχισμένων χαρτίων.

Κατὰ τὸν ἐν Ζακύνθῳ ἀνταποκριτὴν τοῦ Ἄστυος, εὐρίσκουσιν ἀκόμη καὶ στιγμὰς φαιδρότητος καὶ μέθους οἱ φύσει εὐθυμοὶ Ζακύνθιοι μεθ' ὅλην τὴν τὴν συμφορὰν. Ὁ ἐπόμενος διάλογος διημείφθη ὑπὸ τινα σκηνῆν :

— Ὅσα χορεύσῃς τὸ καρναβάλι, Νιόνιο ;

— Ἄφ' οὗ χορεύει τὸ νησί καὶ τὰ σπίτια μας, ἃς κάμω κι' ἄλλιως !